

Červený Potok – Komňátka 23. 3. 2014

Spontánní akce, která byla definitivně smluvena až ve vlaku ze střediskové výpravy do Prahy, se nakonec ukázala být především zkouškou odhodlání pro ty, kteří slíbili, že se jí zúčastní. Po dvou nádherných jarních dnech, kdy se dalo chodit v tričku, se totiž ochladilo asi o deset stupňů a začalo pršet. A tak nás nakonec zbylo jen deset: já, Brácha, Medvěd, Snake, Marmiljan, Vrtulka, Lůca, Drak, Rybička, Kačka a pes Emča.

Vystupujeme v Červeném Potoce, maličkém nádraží necelé dva kilometry severně od Králík, vzduchem poletují první kapky, ale žádná průtrž mračen to není. Jdeme po asfaltce směrem k městečku a procházíme pásem betonových pevnůstek, které se tu parta nadšenců snaží udržovat. Marmiljan tvrdí, že by tři chlápci mohli vystoupit z tanku, chytit protitankového ježka a posunout si ho na bok; no, chtěl bych je vidět.

Nejstrmější stoupání nás nakonec čeká hned za Králíky při výstupu stromořadím ke klášteru Hedeč. Ten ze všeho nejvíc připomíná chudšího sourozence našeho Svatého Kopečku, zelené barokní kupole jsou o něco omšelejší, omítka o něco oprýskanější a lidí příslušně méně vzhledem k lokaci – když jsme vylezli nahoru, bylo jich tam rovných deset. Vrtulka s Medvědem uloví kešku, my ostatní mezitím probíráme noční mýry a to, jestli se to tady píše „Hedeč“, nebo „Haddatch“.

O necelý kilometr dál stojí telekomunikační věž, pro naše účely rozhledna. Ač obehnána ostnatým drátem, volně přístupná. Šplháme po schodech nahoru a pro lidi trpící strachem z výšek je to docela masakr. Celá rozhledna je postavená z takových řídkých kovových roštů, takže máte pocit, že visíte ve vzduchu. Horší by snad mohlo být jen celoskleněné letadlo. Výhledu se ovšem nedočkáme, na všechny strany mokro a šedé mraky, na polské straně se to trochu jasní; tam však bohužel nemíříme. Snake si tento nevhled poctivě vyfotí a pokračujeme.

Cílem naší výpravy je vrch Jeřáb (1003 m. n. m, takže o fous tisícovka), stoupáme na něj hustým smrkovým lesem kolem pramenů Tiché Orlice. Hora je to ovšem z kategorie „Slunečná“: chvíli jdete z kopce a stojíte na vrcholu. To už docela prší, sice to není žádný ukrutný liják, ale po pár hodinách je to prostě otrava.

I proto nakonec volíme nejkratší cestu dolů; deset kilometrů po žluté značce na východ od lesního kostelíku Svaté Trojice nás v Komňátkách snad čeká hospoda a vlak. Potkáváme nejspíš jedině dva lidi široko daleko – staří manželé si vykročili v bídném počasí na Severomoravskou chatu a jako obranu proti dešti si nesou obří deštníky. Jejich výzbroj tak překonává tu naši: namlsání počasím posledních dvou dnů někteří ráno podcenili situaci. Brácha by si asi podruhé tutéž bundu nevezal a Marmiljan říká, že „zimou necítí levou paži“, a řítí se ve vidině tepla kupředu jako stroj.

V Komňátkách Medvěd v hrdinném rozhovoru s místním traktoristou zjistí polohu hospody, v ní pak strávíme závěrečnou půlhodinu, než nám pojede vlak.

Brácha, který toho dne velkoryse zaokrouhluje své odhady, tvrdí, že jsme urazili dvacet kilometrů. Já bych to viděl tak na sedmáct, když dobře.

Vojta